

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 682/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 lipca 2022 roku w sprawie II K 49/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, które to naruszenie miało wpływ na treść skarżonego orzeczenia tj.:</p> <p>a) art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji arbitralnym uznaniu, że zachowanie oskarżonej wypełniło znamiona</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

czynu z art. 157 § 2 k.k., podczas gdy oskarżona swoim zachowaniem nie spowodowała u oskarżyciela prywatnego wskazywanych przez niego obrażeń powodujących naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni;

b) art. 424 § 1 pkt 1 kpk i art. 7 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na nieuzasadnionej i poczynionej bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego uznaniu, że przedstawiona przez oskarżoną wersja wydarzeń, że swoim zachowaniem nie wyczerpała znamion czynu z art. 157 § 2 kk, była niewiarygodna i stanowi wyraz przyjętej linii obrony, podczas gdy oskarżona od początku przeczyła by miała uderzyć oskarżyciela drzwiami samochodu, co pokrywa się z zeznaniami świadka

S. D. oraz załączoną
płyta CD.

Błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
mający wpływ na
treść wyroku,
polegający na
przyjęciu, że
oskarżona dopuściła
się zarzucanego jej
czynu, podczas gdy
ujawniony w toku
przedmiotowego
postępowania
materiał dowodowy
nie potwierdził,
by we wskazanym
dniu dopuściła się
znamion czynu
określonego w art.
157 § 2 kk, zwłaszcza,
że podchodząc do
pojazdu oskarżyciela
i chcąc porozmawiać
z osobami się w nim
znajdującymi się
została
potraktowana
gazem;

Błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
mający wpływ na
treść wyroku,
polegający na
dowolnym przyjęciu,
że oskarżona swoim
zachowaniem
spowodowała u
oskarżyciela
prywatnego
wskazywane przez
niego obrażenia
powodujące
naruszenie

czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, podczas gdy zarówno z wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków, zwłaszcza S. D., złożonych w toku całego postępowania, nagrania na płycie CD wynika, iż:

- oskarżona nie pchnęła drzwi samochodu;

- oskarżona w momencie gdy zbliżyła się do samochodu od strony kierowcy, została potraktowana gazem.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku, polegający na dowolnym przyjęciu, że oskarżona uderzyła drzwiami samochodu oskarżyciela, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie twierdzenie, w sytuacji gdy oskarżona w momencie podejścia samochodu została

	potraktowana gazem.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Zarzuty te zostaną ocenione łącznie, co pozwoli zarazem uniknąć powielania tych samych rozważań i analiz.</p> <p>Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i nalżycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonej.</p> <p>Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne generalnie znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Sąd odwoławczy te analizy podziela, są one znane skarżącemu i nie wymagają powtarzania, co wiązałoby się z cytowaniem</p>			

obszernych
fragmentów
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku.

Z związku jednak
z podniesionymi
zarzutami sąd
odwoławczy musi
odnieć się do
niektórych
okoliczności
wywiedzionych w
apelacji obrońcy.

Materiał dowodowy
osobowy prezentuje
niespójne wersje
przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia. Sąd I
instancji
ustosunkował się do
istotnych dowodów
osobowych w
sprawie, mając w
polu widzenia
określone między
nimi rozbieżności i
stanowisku swemu
dał wyraz w
uzasadnieniu. Ma
jednak rację
skarżący, iż sąd ten
w sposób pobieżny
zweryfikował
dowody osobowe w
oparciu o załączoną
do akt płytę CD
z nagraniem tych
zajść. Nagranie to
pozwala
zweryfikować
dowody osobowe
oraz uszczegółwić
w II instancji
ustalenia dokonane
w zaskarżonym
wyroku.

W konsekwencji analizy tego nagrania dokonanej przez sąd II instancji, rekonstrukcja przedmiotowego czynu mogła być uzupełniona na rozprawie apelacyjnej, bowiem zdarzenia te nagrała osoba towarzysząca oskarżycielowi prywatnemu i sąd I instancji ujawnił je na rozprawie głównej, a sąd odwoławczy na rozprawie apelacyjnej dokonał oględzin tego nagrania. Nie było ono kwestionowane przez żadną ze stron.

W tym kontekście należy podnieść, iż:

- odwołane córki w dniu 19 września 2021 roku do miejsca zamieszkania matki A. L. i G. L. nie płakały. Wyszły one z samochodu dopiero po zobaczeniu oskarżonej. Za nimi opuścił pojazd G. L. i oddalił się od niego kilka metrów w kierunku grupy osób, w której przebywała A. L.. Zatrzymał się patrząc w ich stronę i podniósł na wysokość twarzy telefon komórkowy demonstrując jakby

nagrywał nim tą grupę. W tym czasie przebywająca w samochodzie jego matka B. L. (1) zaczęła go coraz bardziej emocjonalnie wzywać do powrotu do pojazdu, na co on nie reagował. Dopiero jak grupa obserwowanych osób ruszyła w stronę samochodu, G. L. wrócił do środka. A. L. podbiegła do tego samochodu (w towarzystwie trzech mężczyzn). Chwyliła za otwarte drzwi pojazdu od strony kierowcy (2, 40 – 3.32 pierwszego nagrania);

- na drugim nagraniu stoi obok tych otwartych drzwi i złapała je rękoma. Naparła nimi na te drzwi, one się trochę przymknęły, jednak ponownie odbiły się na zewnątrz. A. L. dopychała dalej te drzwi, które w końcu zostały zamknięte. Wykrzykiwała jeszcze jakieś kwestie do siedzących w środku i odeszła (02-19 s drugiego nagrania).

Zaakcentowane fragmenty nagrania wskazują, iż:

- pomiędzy stronami jest głęboki konflikt i brak zaufania;

- postawa G. L., który pokazywał grupie byłej żony, że ją nagrywa telefonem komórkowym, była prowokacyjna. Tak też ją odebrała B. L. (1), która nieskutecznie wzywała go do natychmiastowego powrotu do samochodu; dopiero gdy zobaczył on, iż ta grupa zareagowała nieprzyjaźnie biegnąc w jego stronę, schronił się do samochodu;

- A. L. próbowała zamknąć otwarte drzwi pojazdu od strony kierowcy. Na tym miejscu siedział B. L. (2). Nie mogła osiągnąć tego skutku, gdyż drzwi się nie domykały. Pomimo tego dociskała je, aż do osiągnięcia tego celu. Brak możliwości zamknięcia drzwi mógł wynikać tylko z przeszkody, którą w tych realiach były wystające z pojazdu części ciała kierowcy. Napierając dalej na drzwi oskarżona zakładała, że godzi nimi w pokrzywdzonego i

na to się godziła,
powtarzając te
czynności sprawcze;

- zachowanie A.
L. i innych
„atakujących”
wskazuje, że ich
głównym celem
było przegonienie
przyjezdnych; gdy
się temu
podporządkowali
nie eskalowali
awantury i
rękoczynów.

Okoliczności
faktyczne ustalone
przez sąd I
instancji zostały
zweryfikowane w
instancji
odwoławczej w
oparciu o nagrania
inkryminowanych
zdarzeń w sposób
zmniejszający wagę
tego czynu.
Obiektywizacja w
tym zakresie
dowodów
osobowych
doprowadziła sąd
odwoławczy do
korekty
przedmiotowego
czynu, poprzez
sprecyzowanie
czynności
sprawczych i
powodu, który do
nich doprowadził
oraz dookreślenia
celu grupy
oskarżonej po
dobiegnięciu do
samochodu.

Dokonane ustalenia nie pozwalają jednak na taką zmianę zaskarżonego wyroku, która prowadziłaby do uniewinnienia oskarżonej, do czego brak podstaw faktycznych i prawnych. W zakresie dokonanych korekt w II instancji apelacja oskarżonego była skuteczna. W pozostałym zakresie zarzuty tej apelacji razily ogólnikowością i brakiem wykazania wpływu deklarowanych uchybień na treść zaskarżonego wyroku. Czynności sprawcze zostały szczegółowo udowodnione na podstawie nagrań, które weryfikują dowody osobowe.

Nie budzi więc zastrzeżeń, że sąd rejonowy w zasadniczych kwestiach związanych z odpowiedzialnością prawnokarną sąd nie dał wiary oskarżonej, do czego był uprawniony. Dokonany przez niego wybór dowodów, został jednak uzupełniony

<p>w instancji odwoławczej przez weryfikację odbiegających od siebie wersji na tle całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.</p> <p>Apelacja podważa stanowisko sądu przede wszystkim z pozycji wyjaśnień oskarżonej oraz własnych subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonej A. L. od zarzucanego jej czynu, ewentualnie w razie nieuznania zarzutów pierwotnych za zasadne, o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie jej kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia w liczbie 10 stawek dziennych ustalając wysokość</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

jednej stawki na 10 złotych.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku uniewinniającego, co sąd odwoławczy podniósł we wcześniejszych częściach uzasadnienia. Sąd II instancji uznał ostatecznie, iż zaistniały przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania wobec A. L.. Warunkowe umorzenie postępowania może być stosowane do drobnych przestępstw. Do takich należy typ czynu zabronionego z art. 157 § 2 kk o takim charakterze, a sylwetka oskarżonej takiemu rozstrzygnięciu nie sprzeciwia się.</p>			
3.2.	<p>Rażąca niewspółmierności kary (w razie nieuznania zarzutów głównych za zasadne) w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy wynikającej z orzeczenia zbyt wysokiej kary, która to nie odzwierciedla należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze obu celów kary określonych w art. 53 § 1 k.k. w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, które uzasadniają w przedmiotowej sprawie wymierzenie oskarżonej kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia w liczbie 10 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych, gdzie orzeczona kara wydaje się nieadekwatna do stopnia zawinienia oskarżonej, społecznej szkodliwości czynu, a przede wszystkim następstw, jakie wystąpiły po ujawnieniu zarzucanego oskarżonej czynu.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny	
<p>Celem reakcji karnej jest zapobieganie przestępstwom. Cel ten konkretyzuje się w postaci prewencji generalnej i prewencji indywidualnej.</p> <p>Prewencja indywidualna wiąże się z odpowiednim oddziaływaniem na sprawcę przestępstwa. Sprowadza się ona do zapobiegnięcia ponownemu popełnieniu przestępstwa przez konkretnego sprawcę, poprzez dobranie i zastosowanie odpowiedniej reakcji karnej. Oskarżona nie była dotychczas karana.</p> <p>Niekaralność sprawcy stanowi zawsze okoliczność łagodzącą – świadczy bowiem pozytywnie o dotychczasowym życiu oskarżonego, zwłaszcza, iż w kontekście osoby dojrzałej, która przez kilkanaście lat dorosłego życia przestrzegała porządku prawnego. Z materiału dowodowego wynika wzajemność wrogich postaw byłych</p>	

małżonków. To
prowokacyjne
zachowanie syna
pokrzywdzonego
doprowadziło do
eskalacji tego
zajścia.

Oskarżona ma stałe
miejsce
zamieszkania,
pracuje. Ma na
utrzymaniu dwoje
dzieci. Z danych
osobopoznawczych
wynika, iż prowadzi
ona ustabilizowane
życie, co wskazuje,
że czyn ten był
incydentem w jej
zachowaniu i wynika
z rozkładu pożycia
małżeńskiego i
przymusowych
kontaktów byłych
małżonków
wywołanych opieką
nad wspólnymi
dziećmi. Na
przyjęcie społecznej
szkodliwości tego
czynu i stopnia
zawinienia -
nieznacznego
stopnia wskazują
jego okoliczności:
w szczególności akt
przemocy fizycznej
nie cechował się
nadmiernym
nasileniem,
obrażenia ciała
doznane przez
pokrzywdzonego
polegały na
stłuczeniach
spowodowanych
pośrednio -
dociskaniem przez
sprawcę drzwi

samochodu.
Szczegółowe przesłanki dotyczące sprawcy uzasadniają postawioną wobec niego dodatnią prognozę kryminologiczną. Postawy oskarżonej z punktu widzenia przyjętego przez porządek prawny systemu aksjologicznego – są generalnie pozytywne i nie ma potrzeby obecnie ich korygowania poprzez wymierzenie jej kary. Oskarżona rozwiodła się z G. L.; z dziećmi teraz ma inne centrum życiowe. Ułożeniu dalszych stosunków (najmniej konfliktowych) pomiędzy rodzinami sprzyjać będzie bardziej orzeczony środek probacyjny, a nie kara dla matki, która musi się jednak kontaktować z rodziną byłego męża realizując wspólną opiekę nad córkami.

Sąd odwoławczy nie podzielił wywodów apelacji wskazujących, iż sprawca wymaga wymierzenia mu łagodniejszej kary. Uznał, iż zaistniały przesłanki do warunkowego

<p>umorzenia postępowania, czyli zastosowania środka probacyjnego. Czyn ten był uwarunkowany sytuacyjnie, a oskarżonej nie trzeba „odstraszać” karą, natomiast już sam przebieg postępowania wobec oskarżonej tworzy warunki, aby zrozumiała naganność swojego postępowania, co z pewnością przełoży się na przestrzeganie przez nią prawa w przyszłości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonej A. L. od zarzucanego jej czynu, ewentualnie w razie nieuznania zarzutów pierwotnych za zasadne, o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie jej kary grzywny w dolnych granicach ustawowego zagrożenia w liczbie 10 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia wniosku o wydanie wyroku uniewinnającego, co sąd odwoławczy podnosił we wcześniejszych częściach uzasadnienia. Sąd odwoławczy uznał ostatecznie, iż zaistniały przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania wobec A. L.. Warunkowe umorzenie postępowania może być stosowane do drobnych przestępstw. Do takich należy typ czynu zabronionego z art. 157 § 2 kk o takim charakterze, a sylwetka oskarżonej takiemu rozstrzygnięciu nie sprzeciwia się.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sprawstwo		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
Brak podstaw faktycznych i prawnych do korekty zaskarżonego wyroku w tym zakresie.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
W miejsce rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku		

(kary grzywny 80 stawek dziennych po 10 złotych jedna stawka i nawiązki), sąd odwoławczy warunkowo umorzył postępowanie wobec A. L. na okres próby jednego roku (art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk); orzekł od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego 500 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę płatne w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku.

Zwięźle o powodach zmiany

Należy zaznaczyć, iż okres próby będzie służył weryfikacji postawionej wobec sprawcy prognozy kryminologicznej.

Orzeczenie od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 500 złotych płatnego w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku przede wszystkim służyć będzie kompensacyjnym i poprawczo-

wychowawczym
celom orzeka-
nego
środka
probacyjnego. Do
celów postępowania
karnego należy
uwzględnić
prawie
chronionych
interesów
pokrzywdzonego
(art. 2 § 1 pkt 3 kpk),
w tym naprawienie
już w postępowaniu
karnym, gdy to
możliwe, szkody
wyrządzonej
przestępstwem.
Zadośćuczynienie w
takiej wysokości
uwzględnia
charakter i rozmiar
krzywd doznanych
przez
pokrzywdzonego, na
który składa się
znaczny ból wynikły
z doznanych
stłuczeń i
kilkudniowy okres
jego trwania.
Ponadto także
zasądzone od
oskarżonej wysokie
koszty procesu będą
miały walor
wychowawczy i
zapobiegawczy. Z
uwagi na
dotychczasowe życie
i okoliczności tego
czynu, A. L.
nie wymaga dla
utrwalenia postaw w
kierunku
przestrzegania
społecznie
akceptowanych
norm postępowania,
większej

represyjności reakcji karnej, ale przede wszystkim oddziaływania wychowawczego.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
1c	<p>Obniżenie do 500 złotych kwoty wydatków zasądzonych w punkcie 3 od oskarżonej na rzecz oskarżyciela prywatnego tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w pierwszej instancji.</p> <p>W postępowaniu z oskarżenia prywatnego warunkowego umorzenia postępowania, - prezes sądu lub referendarz sądowy zarządza zwrot uiszczonych przez</p>		

oskarżyciela
prywatnego
zryczałtowanych
wydatków w całości
(art. 622 kpk). B. L.
(2) przy wniesieniu
prywatnego aktu
oskarżenia uiścił
300 złotych tytułem
zryczałtowanej
równowartości
wydatków
postępowania (k
18).

Sąd odwoławczy w
punkcie 5 wyroku
w związku z
warunkowym
umorzeniem
postępowania
nakazał sądowi I
instancji zwrócić
oskarżycielowi
prywatnemu kwotę
300 złotych
uiszczonych tytułem
zryczałtowanych
wydatków w
sprawie.

Sąd I instancji
w punkcie 3
zaskarżonego
wyroku zasądził
od oskarżonej na
rzecz oskarżyciela
prywatnego 800
złotych
poniesionych przez
niego kosztów
procesu (na
tym etapie procesu).
Kwota ta obejmuje
też 300 złotych
z w/w tytułu.
W związku z
nakazaniem zwrotu
tej kwoty w
postępowaniu

	<p>odwoławczym oskarżycielowi prywatnemu bezpośrednio przez sąd I instancji, wymagane od oskarżonej na jego rzecz koszty procesu za I instancję zostały pomniejszone do kwoty 500 złotych.</p>	
6. Koszty Procesu		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3, 4, 5</p>	<p>Do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji (art. 634 kpk).</p> <p>Od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego (art. 627 kpk).</p> <p>Przepis art. 627 kpk stosuje się odpowiednio w razie warunkowego umorzenia</p>	

postępowania (art. 629 kpk).
Odpowiednie stosowanie art. 627 i 628 kpk w sprawach z oskarżenia prywatnego nakłada na sąd obowiązek zasądzenia od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego poniesionych przez niego wydatków w przypadku warunkowego umorzenia postępowania.

Oskarżyciel prywatny może dochodzić zasądzenia jedynie swoich uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika (art. 616 § 1 pkt 2 kpk).

Uregulowanie te oznaczają, iż zasadą jest, iż w przypadku warunkowego umorzenia postępowania koszty procesu w sprawie ponosi oskarżony.

Aktualnie stawki minimalne opłat za czynności adwokatów i radców prawnych, a także wysokość opłat za czynności adwokatów i radców prawnych przed

organami wymiaru sprawiedliwości, określa odpowiednio rozporządzenie MS z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800).

Opłaty stanowiące podstawę zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych, które przed sądem okręgowym jako drugą instancją wynoszą 840 złotych.

Ponadto sąd odwoławczy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 60 złotych opłaty za obie instancje (art. 7 i art. 10.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych); kwotą 300 złotych stanowiącej zryczałtowane wydatki w sprawie - którą sąd odwoławczy w punkcie 5 wyroku w związku z warunkowym umorzeniem postępowania nakazał sądowi I instancji zwrócić oskarżycielowi

	prywatnemu - należało obciążyć oskarżoną.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------